

Esperar els polítics o canvi de focus

«Urgeix un canvi de focus: treure'l d'una vegada dels partits i enfocar-lo al poble, promovent la fase ciutadana constituent des de les organitzacions socials compromeses amb el procés d'emancipació col·lectiu»

Des de fa dècades que el focus de la nostra societat està sobre els polítics. Quan parlen, un reguitzell de micròfons gairebé els tapen la cara, talment com si parlés Déu baixat a la terra, com si encarnessin tot el país, el poder. Xirinacs deia que això és senyal de massificació del poble, d'atròfia de la demòtica i d'hipertrofia de la política. Per un bon funcionament de la societat i del món cal equilibrar ambdós platets de la balança. I pel procés català, també.

Si l'octubre de fa un any no es va culminar el resultat del referèndum, se'n culpa als polítics. Però, on era el poble? Per què no va actuar en lloc de restar aturats esperant el senyal dels líders? Què passa quan els líders no actuen pel motiu que sigui? Si som poble, actuem doncs com a poble.

Si ara els partits estan desunits, hi ha qui s'afanya a dir que el procés s'ha acabat. I si el procés es reduïu a les capacitats dels polítics, tindrien raó. L'ANC adreça el seu discurs i pla d'acció a pressionar més i més els polítics perquè culminin el procés. Voleu dir que poden fer gaire més? No valdria més assumir que el primer embat de fa un any i escaig es va perdre, pel que sigui, i que arran d'això els polítics es van quedar en fals, sense més marge de maniobra, en l'abisme que hi ha entre l'autonomisme i la independència, trinxats al mig de l'engranatge estatal?

No és absurd ara mirar d'actuar amb una suposada coherència de gestos quan de facto es va sucumbir a l'amenaça de la llei autoritària de l'amo? No vam culminar i som encara de ple en l'autonomisme espanyol. De què serveix doncs pretendre fer veure el que no som, encara? Semblaria més astut enfocar l'energia cap endins, cap a una estratègia unitària sàvia i creativa que meni a un nou embat democràtic i no-violent, aquest cop sí, guanyador. I deixar de fer veure el que no s'és i de lluites partidistes de baixa volada.

Per altra banda, el focus, el centre de l'estratègia nacional tampoc poden ser els presos. Ells mateixos no es cansen de repetir-ho. Això seria un triomf de l'opressor. Juguen un paper imprescindible en el procés: ens són la llàntia encesa. Però no poden ser el centre de les accions, no almenys sense treballar principalment en l'estratègia per la república.

Aquesta estratègia tan buscada i sembla que no trobada encara pel conjunt d'actors polítics i socials, el sentit comú ens diu que no és tan difícil i que hauria de passar per generar un nou 1-O, ara però en la pantalla següent, que és la constituent, de manera que permeti plantejar una nova fita unitària de país, superar l'argument internacional del 50% dels vots i refer la cohesió social que permeti encarar amb el mateix esperit del post 1-O el nou embat no-violent, aquest cop sí, sostingut fins a la caiguda del mur. Tot el que no passi per aquí pot resultar o bé submissió (amb l'argument d'anys d'eixamplar base no se sap com) o bé impaciència perdedora (pretendre la culminació tot i tenir el país disgregat, amb baix to i ignorant la determinant excusa internacional de no arribar al 50% de suports).

La síntesi alquímica estratègica de tots aquests factors es podria formular en tres passes:

1) Vertebrar la ciutadania territorialment a cavall dels diàlegs constituents locals (apoderament)

2) Multireferèndum amb els resultats deliberatius (el nou 1-O)

3) Mobilitzacions per la ruptura democràtica gràcies a l'apoderament assolit.

És a dir, organitzar una sèrie de cicles temàtics deliberatius a tots els pobles i ciutats sobre com volem la República durant, posem pel cas, mig any o vuit mesos, amb comunicació potent i engrescadora, de manera autoorganitzada i vertebrant la ciutadania des dels municipis, comarques i vegueries.

Aquests cicles menarien a un multireferèndum d'acord amb els resultats deliberatius que aspiraria a superar els resultats de l'1-O. A partir d'aquest nou punt de cohesió i d'apoderament ciutadà, davant la més que previsible negativa estatal a acceptar-ne els resultats, les subsegüents mobilitzacions sostingudes brollaran arreu amb forces reagrupades i havent tombat l'argument d'una majoria insuficient, a fi de forçar, aquest cop sí, la ruptura que permeti culminar la fase institucional del procés constituent.

I per activar aquest procés i sortir de l'atzucac urgeix un canvi de focus: treure'l d'una vegada dels partits i enfocar-lo al poble, promovent la fase ciutadana constituent des de les organitzacions socials compromeses amb el procés d'emancipació col·lectiu. Si som poble, actuem com a poble.

Als partits ni els pertoca impulsar-ho ni encara que volguessin podrien, pel fet d'estar bloquejats internament i entre si i perquè el seu camp d'acció és un altre. Els pertoca, això sí, donar-hi el màxim suport i el seu compromís amb els resultats.

Si les organitzacions es posen d'acord en activar aquestes tres passes (s'hi està treballant) els partits no podran més que sumar-s'hi i haurèm trobat el nou desllorigador, el fil que tibi i orienti de bell nou tot el país vers un mateix punt de fuga en l'horitzó, talment com fou l'1-O: ara, el multireferèndum constituent. S'acabaran així les aigües estancades que van podrint més i més les relacions polítiques, l'aigua correrà de nou i el molí tornarà a voltar.

La clau, doncs, rau a fer màxima la pinya de tot el castell: un procés participatiu extensiu a cada barri i municipi, a cada col·legi electoral. Seria aquest el desitjable Fòrum Social Constituent, superant amb escreix el que pugui arribar a plantejar el Consell Assessor que, segons ha transcendit, sembla que planteja un model semblant a l'islandès, integrat per organitzacions i uns centenars de ciutadans escollits a l'atzar -tinguem present que la proposta islandesa s'ha quedat en un calaix, i això sense un estat repressor al damunt. Per molt que es pretengui fer tants debats com es pugui, si no s'orquestra cada tema simultàniament a tot el país, difícilment s'assolirà una participació prou extensiva que serveixi per autoorganitzar (apoderar) la ciutadania.

No oblidem que en el paradigma català, que no és el d'un context democràtic, sense aquesta articulació de cara a les posteriors mobilitzacions el procés no té recorregut real i donaria la raó als qui diuen que el procés constituent, sense ruptura prèvia, és només dilació. La cosa canvia radicalment però si es planteja com a estratègia d'apoderament del país i d'eixamplament de base per la ruptura.

Sigui com sigui, seria intel·ligent deixar de mantenir el focus sobre els actors equivocats i girar-lo vers el poble, que és a qui li pertoca desllorigar la situació i articular tot aquest gran castell on hi hauran de participar tots els actors demòcrates. Cert que és imprescindible la unitat i comunió política demostrada l'1-O, però és el poble la primera baula del nou acte. Deixem de mirar i de criticar com els líders es barallen. Si som poble, actuem doncs com a poble i l'aigua estancada de nou correrà. Fil a l'agulla.